

Arrest

nr. 90 988 van 5 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 mei 2012 houdende de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GODELAINE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2007 diende verzoekster een aanvraag tot het verkrijgen van een visum voor gezinshereniging in. Dit werd haar geweigerd.

Op 2 april 2008 vroeg zij een visum kort verblijf aan, hetgeen haar werd toegestaan.

Op 14 januari 2010 vroeg verzoekster nogmaals een visum voor gezinshereniging aan. Ditmaal werd haar een visum gezinshereniging toegestaan.

Op 27 december 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 3 februari 2012 werd verzoekster door de verwerende partij aangeschreven en werd haar gevraagd om stukken voor te leggen.

Op 23 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij geen enkele rekening houdt met het feit dat haar zoontje tegen alle rechterlijke beschikkingen in werd ontvoerd. Ze meent dat haar concrete situatie niet onder de loep werd genomen en dat er geen gedegen onderzoek werd gevoerd. Ze betwist dat ze geen schade zou ondervinden door een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij stelt het slachtoffer te zijn van een nauw opgezet plan waarbij haar echtgenoot haar en haar kind naar België liet overkomen om vervolgens met het kind naar Marokko te verdwijnen. Verzoekster stelt dat zo haar zoontje nog in België zou verblijven, hij zijn moeder zou kunnen vervoegen. Verzoekster stelt dat wanneer een gezinslid van een Belg, die zelf unieburger is, zijn verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging verliest, behoudt hij of zij toch verblijfsrecht in België wanneer hij opnieuw gezinslid wordt van een andere unieburger. Verzoekster benadrukt dat haar minderjarig zoontje met Belgische nationaliteit aan haar werd toegewezen door de vrederechter en dat zo haar zoontje niet werd ontvoerd zij als gezinslid van haar zoontje een verblijfsrecht zou kunnen krijgen en dat zij aldus in de voorwaarden is om gerechtigd te zijn op een langer verblijf.

Onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beeindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beeindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens een jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, is overeengekomen.

dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verzoekster betwist niet dat haar echtgenoot is afgeschreven en op heden in Marokko verblijft, zodat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zij verwijst echter naar de rechterlijke beschikkingen en stelt dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden.

In het administratief dossier is een stuk van de politie van Hasselt terug te vinden waarin onderstaande informatie te lezen valt.

Op 1 oktober 2011 werd een klacht ingediend van parentale ontvoering door verzoeksters echtgenoot. Verzoekster zou de woonst verlaten hebben, haar zoontje afgehaald hebben van de kleuterschool en vervolgens de nacht doorgebracht hebben bij vrienden.

Verzoekster werd door de politie aangetroffen en verhoord en verklaarde dat ze gehuwd was in Marokko en dat hun zoontje in 2007 werd geboren. Haar echtgenoot wou haar en haar zoontje laten overkomen naar België maar dit kon niet omdat hij nog niet gescheiden was van zijn tweede vrouw. Daarop bracht hij enkel de papieren van hun zoontje in orde, maar het kind is niet naar België gegaan. Pas na de goedkeuring van haar visum gezinshereniging is zij samen met haar zoontje naar België gekomen. Verzoekster verklaarde dat ze veel slaag kreeg van haar echtgenoot en dat hij bewust haar papieren niet in orde bracht zodat zij teruggestuurd zou worden en hij hun zoontje kon behouden. Zij verklaarde niet gescheiden te willen worden van haar zoontje.

Op 25 oktober 2011 contacteert de echtgenoot van verzoekster de verwerende partij en verklaart hij dat zij enkel met gehuwd is teneinde een verblijfsrecht te verkrijgen. Hij stelt om deze redenen de gezinshereniging te hebben stopgezet. Hij verklaart dat zijn echtgenote een relatie heeft met iemand uit Marokko. Voorts stelt hij dat hij een procedure tot echtscheiding heeft ingeleid in Marokko en dat hij het Belgische grondgebied wil verlaten.

Uit een document van de gemeente Tessenderlo blijkt dat verzoekster na herhaalde ruzies en echtelijke twisten werd opgenomen in vluchthuizen doch dat zij sinds 9 december 2011 in de woning van haar echtgenoot verblijft, terwijl hij en hun gemeenschappelijk kind zijn vertrokken naar Marokko. Tevens blijkt dat verzoekster volledig afhankelijk is van het OCMW.

Op 28 december 2011 bevestigt de ambtenaar van de burgerlijke stand dat verzoeksters echtgenoot samen met hun gemeenschappelijk kind afgevoerd zijn van de bevolkingsregisters wegens vestiging in het buitenland.

Op 1 februari 2012 richt de verwerende partij een schrijven naar verzoekster waarbij haar gevraagd wordt om een aantal documenten neer te leggen binnen de 3 maanden en ten laatste op 4 mei 2012. Het gaat om bewijzen van huishoudelijk geweld, documenten met betrekking tot inkomsten, een bewijs van bestaansmiddelen van andere gezinsleden, het bewijs van een ziektekostenverzekering, een bewijs dat ze niet ten laste is van het OCMW, een kopie van het paspoort met in- en uitreisstempels, een medisch attest, informatie namens de personen die bij haar inwonen en de hechtheid van hun band,

bewijzen van sociale en culturele integratie, bewijzen van bindingen met het land van herkomst, alsook het bewijs van hoe lang ze al in België verblijft.

Op 10 april 2012 stuurt de echtgenoot van verzoekster een kopie van de echtscheidingsakte op.

Verzoekster heeft geen documenten overgemaakt aan de verwerende partij. Van gerechtelijke beschikkingen is in het administratief dossier geen spoor terug te vinden.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen behoorlijk onderzoek werd gevoerd. Het is duidelijk dat de verwerende partij verzoekster op 1 februari 2012 heeft gevraagd om bijkomende inlichtingen. Niettegenstaande er niet specifiek gevraagd werd naar gerechtelijke beschikkingen, is het toch duidelijk dat aan verzoekster gevraagd werd haar persoonlijke situatie toe te lichten en alle mogelijke informatie hieromtrent mee te delen. Verzoekster heeft aldus de kans gekregen om deze beschikkingen over te maken en toe te lichten. Ze heeft deze kans echter onbenut gelaten en een passieve houding aangenomen. De verwerende partij heeft zich gebaseerd op de feitelijke gegevens zoals terug te vinden zijn in het administratief dossier. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat er geen gedegen onderzoek werd gevoerd.

Waar verzoekster lijkt aan te geven dat ze onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet valt, lijkt zij uit het oog te verliezen dat zij dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en haar gezinsleden teneinde niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. *In casu* stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekster sinds december 2011 een leefloon krijgt uitgekeerd. Deze feitenvinding vindt zijn grondslag in het administratief dossier. Zodoende voldoet verzoekster niet aan de voorwaarden van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster lijkt aan te geven dat ze gerechtigd zou zijn tot een verblijf in functie van haar Belgisch zoontje mocht hij in België verblijven, dient eerst en vooral te worden vastgesteld dat haar zoontje van Belgische nationaliteit niet in België doch in Marokko verblijft en verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen verblijf in functie van haar zoon heeft verkregen doch wel een verblijf in functie van haar echtgenoot. Het is niet correct dat aan verzoekster automatisch een verblijf zou worden verleend; hiervoor dient zij eerst een aanvraag in te dienen. Dergelijke aanvraag ligt op heden niet voor en is voorlopig hypothetisch. Hoe dan ook heeft de bestreden beslissing enkel betrekking op het verblijf dat verzoekster in functie van haar echtgenoot heeft verkregen en dat nu beëindigd wordt omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU